

van voeten. Een teekening voor den lantaarn met eveneens piedi onder de schaal zou dezelfde kunnen zijn als de vermelde in een ampliatio van het bestek van het hout- en schrijnwerk d.d. 20 Oct. 1715, dat o.m. omvat veranderingen betreffende „het maecke van een lantern ofte coepel boven het salon ingevolge de tyckening door Larachij gemaakt.” Het gaat hier dus om den houten lichtkoepel, die naar wij zagen een integreerend onderdeel vormt van de overigens door stucversieringen bedekte overwelling der bovenvestibule. Larachij kan een verschrijving voor Luraghi zijn. Een stucwerker Johan Baptist Luraghi arbeidde in 1702 op Het Loo en leefde in deze jaren in Den Haag; wellicht was hij afkomstig uit het Milaneesche, waar een uitgebreide architecten- en stucwerkersfamilie van dien naam voorkomt, en na gewerkt te hebben in Duitschland naar ons land afgezakt. Is de gemaakte veronderstelling juist, zoo zou deze Luraghi dus de voornaamste ontwerper der interieurdecoraties in dit huis zijn.

Na de genoemde ruimten zijn de beide achter elkander gelegen woonkamers op de benedenverdieping rechts van de vestibule met de meeste zorg behandeld. Bij het plan van het huis is volgens de Fransche gewoonte slechts een beperkt gebruik van gangen gemaakt en loopen de onderscheidene vertrekken ineen. De door een dubbele deur verbonden kamers zijn te bereiken door de, achter de vestibule gelegen en vroeger uit deze toegankelijke, antichambre; op de plattegronden heeft ook de aan de straat gelegen kamer een deur naar de vestibule.

Het laatste vertrek bevat de plafondbeschildering van Philips van Dijk, bestaande uit een groot middenvak met de op wolken weggedragen Iphigenia, dat omringd wordt door de als het ware op de omgaande kroonlijst der betimmering rustende toeschouwersgroepen in de koof, benevens twee dessus-de-porte met als hoofdfiguren Agamemnon en Calchos door denzelfden schilder. Een bijbehorend, Iphigenia voorstellend stuk, het dessus-de-porte der vroegere deur of bij het aanbrengen van den Empireschoorsteen met grooten spiegel verwijderde schoorsteenstuk, is thans elders in het huis te vinden. Ook Van Dijk's schetsen bleven bewaard; die voor de kleine stukken, welke met hun „Abklatsch” aanwezig zijn, werden bij de uitvoering aanmerkelijk gewijzigd.

De genoemde schilderijen hebben op deze plaats decoratieve waarde, doch toonen overigens, dat een portretschilder als Van Dijk zich beter niet aan een dergelijke monumentale opdracht had kunnen wagen. De wanden dragen bovendien optisch niet meer de in vrij zware kleuren uitgevoerde plafondschildering, doordat de op den grooten plattegrond aangegeven „tapytstukken” d.w.z. gobelins in het begin der vorige eeuw door een bespanning van geel zijdedamast zijn vervangen en het houtwerk toen wit of liever roomkleurig met goud is geschilderd. De oorspronkelijke kleur daarvan valt na te gaan aan een overgebleven festoen, als verlengde van een der